

† Lov og Evangelium

ISSN 2387-5275

NR. 3

MARS 2020

56. ÅRGANG

«Jesus og Emmausvandrerne»

«Og de sa til hverandre: Brant ikke vårt hjerte i oss da han talte til oss på veien og åpnet Skriftene for oss!» Luk 24:32

Oppbyggelig blad på evangelisk, luthersk grunn

BLADET LOV OG EVANGELIUM

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon.
Det er gratis og kommer med 10 nummer i året.
Frivillige gaver kan sendes kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseendring:
Fredrik Heian, Dalenveien 732,
3160 Stokke. Tlf. 901 94 758
E-post: fredrik_heian@hotmail.com

Redaktør: Ingar Gangås, Følstadvegen 135,
7690 Mosvik. Tlf. 901 51 234
E-post: ingar.gangas@live.no

Redaksjonsråd: Per Bergene Holm,
Dag Rune Lid og Ragnar Opstad
Layout: Olav Gangås

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL støtter den lutherske kirken i Moldova og luthersk litteraturarbeid i Bolivia og Peru.

Formann: Reidar Heian, Elvedalsveien 175,
3158 Andebu. Tlf. 414 95 526
E-post: reidarheian@outlook.com

Sekretær: Konrad Fjell, Laskengrenda 44,
3221 Sandefjord. Tlf. 915 10 064
E-post: konrad.fjell@gmail.com

Kasserer: Fossnesveien 13 B,
3160 Stokke. Tlf. 33 33 89 01
E-post: fossnes.kontor@gmail.com

Bankgiro: 3000 22 26193 / Vippsnr. 15095
Svensk kontonr.: 8169-5, 694 381 912-5
Dansk kontonr.: 7604 1734369

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL.
Skolen har både halvårig og ettårig kurs.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme arven fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: Fossnesveien 13 B, 3160 Stokke
Tlf. 33 33 89 00 – Fax 33 36 56 65

E-post: bibelskolen@nll.no
Bankgiro: 3000 22 26193 / Vippsnr. 15095

Rektor: Per Bergene Holm, Holmveien 20,
3282 Kvelde. Tlf. 995 09 060
E-post: pbholm@online.no

INTERNETT: www.nll.no

Brennende hjerter

Det opprørte hav varmes ikke så lett opp av solen. Først når sjøen er blitt stille, kan solens varme stråler trenge igjennom overflaten og gjøre sin virkning.

Et hjerte som ennå ikke har sett inn i Jesu frelsende kjærlighet, er som det opprørte havet. Evangeliets lys når ikke inn. Også en kristen kan oppleve slike tider.

De to Emmausvandrerne bar på en sorg som opprørte deres hjerter. De hadde håpet at Jesus skulle forløse Israel, men var forferdet over det grufulle som var skjedd med ham (Luk 24:21). Nå hadde noen kvinner sett at graven var tom. Engler hadde forklart at Jesus var stått opp. Men apostlene hadde ment at det bare var noe løst snakk (Luk 24:11).

Fuller av bedrøvelse samtalte de om dette mens de gikk sammen på veien. Da slo Jesus følge med dem. Men «deres øyne ble holdt igjen» og de kjente ham ikke.

Så lenge det ligger et dekke over våre øyne, og våre hjerter er som det opprørte hav, får ikke Jesus komme til med sin nåde.

Da han utla Skriftene og forkynnte dem at det var ham de talte om, ble hjertene mer og mer vendt mot ham. Og da han «brøt brødet» for dem, fikk de nok se naglemerkene. Da kjente de ham igjen.

Våre kalde hjerter kan bare bli brennende ved at Jesus åpner våre øyne så vi får se naglemerkene.

Ingar Gangås

Kristus i første Mosebok

Av Lars Fossdal

Epilog

Intensjonen med disse småstykkene om Kristus i første Mosebok (som har stått i L&E fra nr. 4/2018 til 2/2020), er å vise at Moses skrev om Kristus, slik Jesus sier det i Johannesevangeliet: «Hadde dere trodd Moses, da hadde dere trodd meg, for det er om meg han har skrevet, men tror dere ikke hans skrifter, hvorledes kan dere da tro mine ord?» (5:46).

Jødene leste historien i Det gamle testamente (GT) uten å se at det også var en lignelse (Hos 12:11) om Kristus, en dypere mening som Paulus sier (Gal 4:24). De så ikke at Adam var et forbilde på Kristus (Rom 5:14), de så ikke at mannaen var et bilde på Kristus, himmelbrødet (Joh 6:48). De så ikke at offerdyret var et forbilde på Kristus (Joh 1:29). Leser vi også GT slik, uten å se Kristus, går vi glipp av store velsignelser. Det nye testamente (NT) har mange

henvisninger til GT, som nettopp viser at GT skal leses i lys av Kristus (Luk 24:25-27; 24:44-45).

GTs historie er som biter i et puslespill, som både enkeltvis forkynner Kristus, men som også samlet danner et stort og herlig bilde av ham. Ifølge Jesu ord i Matteusevangeliet (5:17-18) handler det om ham ned til den minste tøddel.

Stykkene om Kristus i første Mosebok er ensidig skrevet, kun med Kristus for øyet. Andre sannheter som formidles i historien er ikke blitt nevneverdig omtalt. Men det er viktig at vi i vår bibel-lesning og forkynnelse tar med hele sannheten i GT. NT sier at jødernes historie er forbilder for oss, for at vi ikke skal ha lyst til det onde slik de hadde det. Det er skrevet til formaning for oss (1Kor 10:6 og 11). Historien om Esau og Jakob bruker Hebreerbrevet (12:16-

Innhold, mars 2020

Brennende hjerter. Av Ingar Gangås.....	side 2
Kristus i 1. Mosebok. Av Lars Fossdal	side 3
Tro uten å se. Av Ingar Gangås.....	side 5
Sannelig, han er oppstanden! Av Carl Olof Rosenius	side 8
Den ugudelege – som trur. Av Ragnar Opstad.....	side 9
Når Guds vrede forties. Av Hans Erik Nissen	side 12
Syndens svik. Av Sigbjørn Agnalt.....	side 14
Jesus renser fra all synd Av Marcus Söderberg	side 17
Gjer dette, så skal du leva! Av Ragnar Opstad	side 19
Korset taler fortsatt Av Ingar Gangås	side 20

17) som advarsel til oss mot å selge vår førstefødselsrett, slik Esau gjorde. Abels offer sier oss at dersom jeg ikke har samme tro og offer som ham, er jeg under Guds vrede. Omskjærelsen forkynner også at blir vi ikke omskåret av Ånden i hjertet (Rom 2:29), skal vi utryddes av Guds menighet (1Mos 17:14). Slik kunne vi fortsette med historien i GT.

Carl Fr. Wisløff har sagt: «Menneskene vet ikke å stille det rette spørsmålet. Derfor må forkynnelsen være slik at folket lærer å stille nettopp det. Og det rette spørsmålet er: Hvordan skal jeg bli frelst? Da får jeg bruk for Bibelens Kristus».

Det er derfor viktig at hele Guds råd til frelse forkynnes. Vi trenger hele Skriften (2Tim 3:15-17) – den gjør oss vis til frelse ved troen på Jesus, slik at

det Guds menneske kan være fullstendig, dugelig til all god gjerning.

Når Ordet får lyde rett blir det alvor. Jeg får se meg selv i Guds lys – jeg er under hans dom. Jeg må bli frelst! Da er det stort å høre at historien også er en lignelse (Hos 12:11) som kaster lys over Kristus og hans fullbrakte frelse, slik vi ser den i NT.

Det brant i Emmausvandreernes hjerter da Jesus utla for dem hva Moses, profetene og skriftene hadde sagt om ham (Luk 24:27-32). Og han opplot disiplenes forstand så de forsto skriftene (Luk 24:45). «De tilba ham og vendte tilbake til Jerusalem med stor glede og de var alltid i templet og lovet og priste Gud» (Luk 24:52-53).

Salme 119:18 sier: «Lat opp mine øyne, så jeg kan skue de underfulle ting i din lov (GT)».

L&E

Emmausvandrerne

Tro uten å se

Av Ingar Gangås

«Dersom dere ikke ser tegn og under, vil dere ikke tro.»

Joh 4:48

ningene, ved å betrakte de ulike personene som befant seg rundt Jesus den siste påskan, før og etter hans død.

«Men, som det står skrevet: Det som intet øye har sett og intet øre hørt, og det som ikke oppkom i noe menneskes hjerte, det har Gud beredt for dem som elsker ham. Men for oss har Gud åpenbart det ved sin Ånd. For Ånden utforsker alle ting, også dybdene i Gud.»

1Kor 2:9-10

«Men tro er full visshet om det en håper, overbevisning om ting en ikke ser.»

Heb 11:1

Guds rike er et troens rike. Bibelen taler om å tro uten å se og skjønne. Det dreier seg om et åpenbarings rike. Den Hellige Ånd åpenbarer det som fornuften ikke forstår. Hvor befriende er det ikke å regne med Gud i stedet for å stole på mennesket og dets ringe fornuft! Tenk å få sette sin sak i hans hånd og stole på ham! Det gjelder også alt det vi ikke forstår og skjønner. Gud er så mye større enn oss. Hva er et lite menneske, at det kan våge å sette sin tanke over Guds?

Vantroen derimot er annerledes. Den setter mennesket i fokus, den krever å se og skjønne.

La oss se litt mer på disse motset-

Vantroen

Pilatus spurte: «Hva er sannhet?» Han ville ha et teoretisk svar fra Jesus. Men han fikk ikke det.

Herodes Agrippa ville se et tegn av Jesus. Han fikk ikke se noe ekstraordinært.

Judas tenkte kanskje at Jesus kunne bruke sin guddommsmakt til å komme seg unna tempelvakten, fariseerne og de skriftlærde. Men Jesus kunne ikke det. Han måtte seire i menneskets sted – som menneske.

Peter ville ha Jesus til å gå en mer menneskelig vei – utenom Golgata. Det hadde vært en forståelig vei.

Troens vei

Men Jesus måtte til Golgata.

Jesus ba for Peter, at hans tro ikke måtte svikte. Det viser at Peter tross alt var på troens vei, selv om han var i stor fare, både da og i yppersteprestens gård.

Tilknytningspunktet mellom Jesus og Peter var troen. Pilatus, Herodes og Judas manglet alle troen, derfor gikk de fortapt.

Troen – en hjertesak

Kvinnene som vi møter på Golgata og ved graven, trodde på Jesus, men

de forsto svært lite av det som hadde hendt med ham disse dagene.

Maria Magdalena var en av dem som hadde sett hvor de hadde gravlagt Jesus. Hun var den første som kom til graven på påskedags morgen for å salve Jesu legeme. Hun var utålmodig og måtte skynde seg til graven. Før hun kom til tro på Jesus, hadde hun vært besatt av sju onde ånder, og nå visste hun ikke det beste hun kunne gjøre for sin Herre og Mester. Derfor kom hun først fram.

Det er nok sant det som Skriften sier: – Den som er mye tilgitt, elsker meget!

Hvordan hadde disse kvinnene tenkt at de skulle klare å salve Jesu legeme? Hvem skulle velte fra steinen? Og hva med de romerske soldatene?

Ingen hindringer er for store for troen. De måtte utføre det som var deres hjertesak. Forstanden måtte bare bøye seg.

Johannes så og trodde

Det mest naturlige, tenker vi, hadde vært at disiplene ville huske det Jesus hadde sagt om sin død og oppstandelse, og at de med spenning måtte oppsøke graven tidlig denne morgenen for å se på at Jesus skulle stå opp. Men nå var de bundet av sorg og fortvilelse og holdt seg hjemme.

Da kvinnene kom og fortalte at Jesus var stått opp, var det nok ennå tvilen som rådde. Men deres vitnesbyrd må ha tent et lite håp likevel: Kunne det være sant det de fortalte?

Derfor «måtte» både Peter og Johannes avgårde for å se om det stemte. Johannes kom til graven før Peter. Han ble stående utenfor den tomme graven og undre seg. Først da Peter kom, gikk han inn i graven.

Johannesevangeliet forteller videre: «Og han så og trodde». Da ble sannheten åpenbart for Johannes, mens han sto og betraktet den tomme graven. I det han grunnet på dette, ble han overbevist i sitt hjerte – av det Skriftene hadde sagt om Jesus. Nå kastet Den Hellige Ånd lys over Ordet, slik at han fikk skue frelsens sannheter med troens øye.

Peter gikk inn i graven

Da Peter kom, gikk han rett inn i graven. Der fikk han se linkledet som lå som et urørt hylster og svedteduken som var lagt sammen for seg selv. Det betydde bare én ting: Jesus var ikke blitt røvet, men han hadde stått opp av seg selv. Et under var skjedd!

Det ble til ettertanke for Peter. Han måtte nok ta fram skriftrullene på nytt da han kom hjem. Vi ser for oss at gjennom dem demret lyset gradvis for ham.

Peter vitner senere om at han hadde vært øyenvitne. Han skriver også i sitt andre brev (2 Pet 2:16-19) om hvor stort det hadde vært det han opplevde på fjellet sammen med Jesus, Jakob og Johannes, Moses og Elias, da Jesus var blitt åpenbart for dem, og hvordan Guds røst hadde forkynt dem at Jesus var Guds Sønn, den elskede, som Gud har velbehag i.

Men det er noe som er enda større og sikrere å bygge sin frelse på, skriver han (2 Pet 1:19): «Og desto fastere har vi det profetiske ord, som dere gjør vel i å akte på. Det er som en lampe som lyser på et mørkt sted, inntil dagen lyser fram og morgenstjernen går opp i deres hjerter».

Troen kan ikke bygges på opplevelser. Heller ikke disiplene kunne gjøre det. De hadde vært sammen med Jesus i tre år, men deres tro måtte knyttes til Ordet om Jesus, slik at de fikk se ham som den Messias som Skriften forkynte.

Jesus åpenbarte seg flere ganger

Etter hvert åpenbarte Jesus seg også for de andre disiplene sine. Troen på Jesus som den oppstandne frelser, at han var den Messias som Skriftene vitnet om, måtte skapes og styrkes. Det var viktig for ham at de alle ble knyttet til det som var skrevet om ham. All tvil måtte ryddes av veien.

Derfor tok han seg også spesielt av Tomas som var kommet i tvil. Tomas tvilte så sterkt at han nesten var i ferd med å bli en vantro. Men Jesus åpenbarte seg for ham, og sa: «Fordi du har sett meg, tror du. Salige er de som ikke ser, og likevel tror» (Joh 20:29). Det er ikke nok med et ytre syn på Jesus, men det gjelder å se ham med troens indre øye – slik som han fremstår for oss i Skriften.

Da Tomas fikk se naglemerkene og såret i siden, ble han overbevist.

Slik får vi kjenne Jesus. Han vil for

alltid bære sårmerkene. De vitner om hva det kostet Jesus å frelse oss.

Ordet skaper overbevisning

Når troen knyttes til Guds ord og løfter, kommer forvissningen. Jesus er virkelig Messias – verdens Frelser. Så er det godt for oss at det er slik. Vi får ha det skriftlig! Da kan vi gå til Ordet når nød, tvil og sorg plager oss. Der står det alltid det samme: «For Menneskesønnen er kommet for å frelse det som var fortaapt» (Mat 18:11). «For mens vi ennå var skrøpelige, døde Kristus til fastsatt tid for ugudelige. For knapt nok vil noen gå i døden for en rettferdig – skjønt for en som er god, kunne kanskje noen ta på seg å dø. Men Gud viser sin kjærlighet til oss ved at Kristus døde for oss mens vi ennå var syndere» (Rom 5:6-8). Det er vår eneste redning!

Evangeliet gir vitnetrang

Ordet alene kan skape tro, bevare oss i troen og sette hjertene i brann. Dette kunne ikke disiplene holde for seg selv. Motstand og forfølgelse fulgte. Men Ordet om Jesus gikk fram. Det ble til frelse for stadig nye.

Da misjonsbefalingen ble gitt, var det nok til stor trøst for Jesu utsendinger at han lovte å være med dem – i Ordet. De var ikke mange, og oppdraget var stort. Men nå hadde han skapt en brann i deres hjerter.

Ordet drev dem stadig lenger ut. Det hele er – og blir – et Guds verk til Guds ære (Jes 60:21).

Sannelig, han er oppstanden!

Av Carl Olof Rosenius

«Men er ikke Kristus oppstått, da har dere en unyttig tro, og da er dere ennå i deres synder.»

1Kor 15:17

Det er Guds vitnesbyrd om sin Sønn at han er en soning for våre synder. Her ser vi at apostlene var kommet til tro på dette vitnesbyrdet og tok det alvorlig. Må Gud vekke oss opp av vår søvn.

Vi tror og bekjenner hele artikkelen om Kristus. Likevel ber vi og strever som om vi selv bærer våre synder og må sørge for å bli fridd fra dem.

Dersom det bare var spørsmål om syndens makt i oss, ville dette ha vært ganske riktig. Men når vi ser våre synder som om de fremdeles er for Guds åsyn og gjør oss vederstyggelige for ham, da er det som å si: Jeg tror ikke at Kristus var Guds lam til å ta bort verdens synder. Jeg tror ikke at Jesu blod rensar oss fra all synd.

Apostlene haltet ikke til begge sider på den måten. Vi ser det her også at for dem var det en avgjort sak. Like så visst som at Kristus var oppstanden, like så visst var deres synder tatt bort og sonet. Derfor var troen ikke forgjeves, og derfor var de ikke fremdeles i sine synder.

Slik burde vi også la det være avgjort en gang for alle at Kristus har gjort oss denne uendelig store tjeneste, at han med sin død har tatt bort alle våre synder. All vår ulykke

har derfor sin grunn i vår vantro.

Det er åndelig løsaktighet å stole på følelser og inntrykk. Når hjertet da er tørt og følelsesløst for Guds nåde, Ordet smaker som sagflis, og når vi ber kjennes det som om Gud er tusen mil borte, død, og forsvunnet fra verden, så har vi jo ingen ting av Guds rike. Slik kjennes det i hvert fall. Men er det tilfelle? Har vi mistet alt?

Her ser vi hvor viktig troen er. Da kan vi tvert imot vite at midt under all denne forferdelige synd og åndelige tørke er vi likevel rettferdige i Kristus og elsket av Gud, «benådet i den elskede».

*Den lille husandaktsboka,
Lunde Forlag*

Deg være ære!

Se, Herren lever! Salig morgenstund! Mørkets makter bever, trygg er troens grunn, jubelropet runger: Frelseren er her! Pris ham, alle tunger; Kristus Herre er!

Frykt ikke mere! Evig er han med. Troens øye ser det: Han gir liv og fred. Kristi navn er ære, seier er hans vei. Evig skal han regjere. Aldri frykter jeg.

Sb, nr. 655 vers 2-3.

Den ugudelege – som trur

Av Ragnar Opstad

To slags omvendingar

Det eine slaget er å vilja bli frelst ved gjerningar. Det andre er å bli frelst ved tru.

Alle vil vi i utgangspunktet bli frelst ved tru, men dei mange ender opp med å vilja bli frelst av gjerningar. Kva er årsaka til det?

Vi høyrer gjennom forkynninga av Guds ord at vi må omvenda oss. Så gjer vi det. Dermed trur dei fleste at då er dei frelst.

Det er å vilja bli frelst ved det du sjølv har føreteke deg, dvs. av di omvendning. Alt det eit slikt menneske føretek seg i kristen samanheng, blir lovgjerningar – om det er aldri så kristeleg.

Kva er galt her? Du er blitt ein «kristen» i staden for å bli det du er: ein ugudeleg syndar. Det er eit resultat av at du har lukkast med å bli ein kristen. Du har aldri kome til kort med ditt eige. Kva er så årsaka til det? Årsaka ligg i dette at du ikkje forstår at vi etter syndefallet er så fortapte som vi er. Med vår forstand kan vi tileigna oss den sanninga at vi er fortapte i oss sjølv, og at vi er frelst av tru, av berre nåde – utan at det er blitt ei personleg erfaring. Det er blitt kunnskap – utan kjennskap. Dette kan vera fordi du ikkje *vil* bli avkledd alt ditt eige, eller det kan ha si årsak i uklar forkynning som ikkje set skilje i forsamlinga, men det blir forkynt og tenkt at alle tilhøyrarane er frelst. Dei treng berre påfyll, berre ny opplading.

Det endar i fariseisme.

Herren møter oss der vi er. Då begynner han med loven for å setja oss igang med det vi trur vi kan, nemleg å omvenda oss. Skal vi bli frelst så må det begynna der. Vi må *vilja* bli frelst; at vi omvender oss, er heilt nødvendig og rett. Så kjem loven på nytt og set oss i arbeid: Vi må be meir, vi må angra syndene våre og bekjenna dei. Vi må lesa meir i Bibelen osv. Loven blir aldri nøgd med oss. Går det som Herren vil, så endar det med ein fullstendig fallitt med det vi skal vera og gjera. Vi endar opp med å bli det vi etter syndefallet *er*. Då er vi komne dit vi høyrer heime, i Adam og Eva sin situasjon etter syndefallet – før Herren kom til dei. Dei omvende seg frå sin nakenskap og si synd ved hjelp av fikenblad, som Gud Herren måtte ta frå dei. Dei hadde bruk for ein annan kledning, og dei fekk det! Det må vi òg få.

Træl eller fri?

Nå fører ikkje Herren alle menneske heilt likt, men eitt er felles: Vi misser trua på alt vårt eige, vår eigen kristendom, vi blir ståande på bar bakke – utan forsvar.

Her kan vi bli mottakelege for evangeliet. Du som er utan denne erfaringa, har ikkje bruk for rein nåde. Du finn eitt eller anna som får deg til å tru at det er rett med deg. Evangeliet kan du, du veit at alt er av nåde. Det er ein kunnskap

du har tileigna deg, slik at du trur du eig det som du i røynda berre veit. Eit kjenneteikn på denne tilstanden er at du får aldri gleda deg i evangeliet. Du har det som den heimeverande sonen: «Sjå, i så mange år har eg tent deg, og aldri har eg gjort imot det du sa. Men ikkje eingong eit kje har du gjeve meg, så eg kunne gleda meg saman med venene mine» (Luk 15:29). Han ville ikkje gå inn og ta del i gleda over broren som var komen heim og hadde fått nåde.

Isak og Ismael passa heller ikkje saman. Ismael var ein træleson, Isak var født etter lovnad. Træl og fri går ikkje saman.

En levende tro ånder og rører seg i Guds ord. Vi bruker vår begrensede, ytre frihet til å høre og lese Ordet, og gjennom det øser Herren selv velsignelsen over vår sjel. Når han innbyr og sier til oss: «Prøv meg, sier Herren, herskarenes Gud, om jeg ikke vil åpne himmelens sluser for dere og utøse velsignelser over dere i rikt mål» (Mal. 3,10) – så må vi som har prøvet ham på hans Ord, si til ham: «Hvor kostelig er din miskunnhet, Gud! Menneskenes barn søker ly i dine vingers skygge. De mettes overflødig av ditt huses fedme, og av dine gleders strøm gir du dem å drikke. For hos deg er livets kilde, i ditt lys ser vi lys» (Sal. 36,8 f.).

*Sitat fra boken «Tornen i kjødet»
av Olav Valen Sendstad*

Den ugudelege – som trur

«Den som har gjerningar, får ikkje løna av nåde, men som noko han har fortent. Den derimot som ikkje har gjerningar, men trur på han som rettferdiggjør den ugudelege, han får si tru tilrekna som rettferd» (Rom 4:4-5).

Du treng ikkje føreta deg noko for å bli ein ugudeleg. Det er du alt frå før! Det er ei sanning i Guds ord som vi må erkjenne og tru.

Tenk å få tru på Jesus som ein ugudeleg! Abraham var i seg sjølv ugudeleg. Det er også vår sanne tilstand ut frå det vi er i oss sjølv. Vi får del i evangeliet på same måte som Abraham og røveren på korset. Det er same nåde for alle. Det som før hadde sin plass i vår forstand, flyttar ved forkynninga av evangeliet inn i hjarta når det blir mottatt. Det blir personleg, det blir mitt, det blir ditt.

Nettopp fordi eg er den eg er, har eg bruk for det som Jesus har gjort. Dersom du vil tileigna deg det Jesus har gjort, så må du ta imot det som den du er og slik som du har det. Då blir nåden nåde. Tenk, slik som du er og har det, her og nå! Denne fridomen har Jesus vunne oss med sitt eige blod. Det vitnar og Det gamle testamente om, som vi vil ta med litt av her.

Blodet i Det gamle testamente

Sjølv om du og eg ikkje forstår å verdsetja Jesu blod som vi burde, så er det akta høgt i himmelen. Gud veit å verdsetja det rett. Denne hans verdsetjing for oss skal vi få rekna med. Det er himmelen si vurdering som

Møtekalender

Mars

- 18.-22. Gyland
Gunnar Nilsson
- 20.-22. Nærbø
John Peder Samdal
22. Steinsdalen
Øystein Rønhovde
29. Mosvik
Ingar Gangås

April

- 3.-7. Moldova
Per Bergene Holm
- 4.-7. Ersdalstun (påske-
leir for ungdom)
Asbjørn Fossli.
Martin Fjære, Lars
Fossdal

April forts.

- (Påskemøter 9.-13. april)
- 9.-12 Byske (S)
Sigbjørn Agnalt
- 9.-12. Fossnes/Østre Kvelde/Sandefjord
Per Bergene Holm
- 9.-10. Mosvik
Ingar Gangås
12. Mosvik
- 12.-13. Randaberg
Martin Fjære
- 18.-19. Årnes
Per Bergene Holm
- 24.-26. Tørvikbygd
John Peder Samdal
26. Mosvik

gjeld. Det ser vi då israelsfolket skulle gå ut frå Egypt. Då sa Herren: «Når eg ser blodet, vil eg gå forbi dykk». Der blodet var stroke på dørstolpane og på den øvste dørbjelken, der var dei trygge, uavhengige av deira eigen tilstand. Det var noko som galdt meir for Gud; det var blodet.

Det var altså heilt og fullt Guds vurdering av blodet som berga israelsfolket då han heldt dom over Egypterland. Det same gjeld for oss. Jesu blod gjeld meir enn vår synd og alt som fordømer oss – anten du har det slik eller slik. Guds vurdering av blodet har ikkje endra seg sidan den gongen israelsfolket, kanskje urolege og redde,

venta på det som skulle skje den natta. Eg vil tru at mange synder kom fram i minnet, spesielt kanskje hos den førstefødte i kvar heim (2 Mos 12:12).

Det er trøysterikt å tenkja på at alle dei som sat der inne, vart berga, same kva dei hadde gjort; «... så du skal koma i hug ferda di og skjemmast ... når eg tilgjev deg alt det du har gjort, seier Herren Herren» (Esek 16:63).

«Når blodet da virket så kraftig hos Gud at han lot seg evig forsone, og derfor alene vil ta deg til brud og gi deg den himmelske krone, så la du deg dermed og nøy!» (C. O. Rosenius, Sb 420:2)

Når Guds vrede forties

Av Hans Erik Nissen

Jesus var omgitt av mange som sto med en fot i hver leir. De var nær Jesus, de anerkjente og beundret ham, de ville til himmelen, og i noen tilfeller virket åndelige krefter gjennom dem. Allikevel var det noe som var rystende galt. De var kommet inn i fårekveen – ikke ved å gå inn gjennom døren – men ved å stige over et annet sted.

Jesus taler ofte til dem. Han gjør det i kjærlighet og fordi han vil frelse dem. Alikevel forlater de fleste ham, de finner hans tale hard og uutholdelig.

Hvorfor reagerer de så sterkt?

De kan ikke tåle Jesu domsforkynnelse. Det er ikke noe nytt. I Det gamle testamente møter vi det igjen og igjen. De falske profeter, som kun forkynte kjærlighetens Gud, ville man gjerne høre, men domsprofetene tok man avstand fra. Det er ikke for ingenting at folk så en ny Jeremias og domsprofet i Jesus.

Hvor er vredens Gud?

Det ble sagt om Grundtvig at han på sine gamle dager bare talte om Guds kjærlighet. Det er ikke alene Grundtvig sitt problem. Langt inn i vekkelsesbevegelsenes rekke gjør det samme seg gjeldende. De har nemlig skiftet karakter. Vekkelsestonen er blitt svekket. Mye av forkynnelsen er blitt «bekreftelsesforkynnelse». Den når ikke riktig inn under huden. Det er de andre det er noe galt med. Det er dem som trenger frelse – ikke oss, for vi er jo frelst!

I mye av forkynnelsen møter man bare

halvdelen av Bibelens Gud. Bibelen skildrer Gud som vredens Gud. Han straffer rystende hardt, og i et omfang som ikke er til å bære. Nettopp fordi hans dom er forferdelig, og en synder segner under byrden av Guds slag, vekkes frelsspørsmålet: Er det et fristed fra Guds vrede?

Dersom vi ikke møter denne Gud, blir ikke grunnen ryddet. Kristendommen blir en lapp på en gammel kledning. Det blir et tillegg til noe vi mangler: trøst, hjelp og mening. Det var akkurat det Jesus opplevde: Man hadde bruk for alt fra ham, unntatt én ting: Frelse fra Guds vrede. For å skape rom for den, førte Jesus sine tilhørere inn i fortapelsen – slik opplevde de det. De tenkte ikke på at det Jesus gjorde, var å avsløre deres sanne stilling.

De fleste ville ikke bøye seg for Jesu ord om at de var syndens treller, hadde djevelen til far og var villige til å gjøre det som var hans lyst. Derfor ble det et farvel til Jesus.

Er alt blitt så mye annerledes?

Guds folk har til tider stått i fare for å fortie Bibelens budskap om Guds vrede. Det er et ord som skaper dyp motvilje hos ikke-kristne. For vår naturlige tankegang er det et budskap som i mange tilfeller kan hindre mennesker i å bli kristne.

Våre tanker er riktige så langt, dersom det dreier seg om å skape sympati og velvilje overfor kristendommen, skal man ikke tale om Guds vrede. Samtidig må vi spørre om vi er klokere enn Mesteren?

Lynnedslag forandret alt

Av Ingar Gangås

Kort tid før vi reiste fra Bolivia slo lynet kraftig ned i Pampa Aceituno, der Lekmannsmisjonen har en forsamling. Ti personer arbeidet ute på markene sine da et plutselig uvær med lyn og torden overrasket dem. Alle ti ble slått til jorden, en mann omkom momentant, tre andre ble innlagt på sykehus noen dager, men kom seg etter hvert, mens de andre bare måtte inn til legesjekk. I regntiden er det ikke så sjelden med kraftige tordenbyger og lynnedslag i Sucre og omegn.

Da vi var der på møte søndagen etter at dette skjedde, fikk vi høre at den omkomne, som var i 50-årsalderen, etterlot seg kone og åtte barn. Den minste er bare et halvt år gammel, mens den eldste er 18 år. Dette fikk vi vite da en av de ny-

omvendte i forsamlingen ba om forbønn for denne familien, som bor like i nærheten av der det nå skal bygges et luthersk senter. Det har vært rørende å merke den omsorgen som enkelte i forsamlingen har vist, både med forbønn og med nødvendig hjelp som mat og klær.

Senere fikk vi høre at denne nyomvendte, som selv har flere barn, hadde besøkt dem. Hun hadde vitnet for dem og invitert dem til møte den kommende søndagen. Hele familien kom og i følge evangelist, René Villegas, hadde det vært en gripende stund da de gav til kjenne at de ville tro på Jesus. Vil du være med å be for denne familien? De har en katolsk bakgrunn og trenger å få se at Jesus har gjort alt til deres frelse. L&E

Jesus har aldri kalt oss til å gjøre kristendommen akseptabel i verdens øyne. Det kan nemlig bare skje ved en avsvemming av sannheten om Guds vrede. Når den forties, gjøres mennesket til en «kristen-religiøs», uten at frelsesspørsmålet reises. Det tenkes som så: jeg har behov for hjelp, støtte, veiledning og trøst, og det gir jo ingen mening at en må frelses fra Guds vrede, for Gud er jo bare kjærlighet!

Sympati-kristendommen er en vak-sine mot sann omvendelse, gjennfødelse og et liv i Jesu etterfølgelse.

Veien må ryddes

Det er ikke loven som frelser. Men det

gis heller ingen frelse uten den. Gud kan ikke komme til med sin frelse der det ikke er noe behov for den. Det kunne han ikke da han vandret her på jord, og det kan han heller ikke i dag. Det finnes ingen vei til frelse uten gjennom anger, omvendelse og tro. Det føres vi ikke inn i hverken gjennom egne eller andres tanker, men alene i møtet med Guds vrede. Det er ikke vreden som frelser, men vredens Gud er selv veirydderen som åpner vei for nådens rikdom og fylde.

Fra «Båndet», desember 2002.

Oversettelse fra dansk ved I.G.

Syndens svik

Av Sigbjørn Agnalt

«Og straks, mens han ennå talte, kom Judas, en av de tolv, og med ham en flokk væpnet med sverd og stokker. De kom fra yppersteprestene og de skriftlærde og de eldste. Han som forrådte ham, hadde gitt dem et tegn og sagt: Den jeg kysser, han er det. Grip ham og før ham bort med sikker vakt! Da han kom, gikk han straks bort til ham og sa: Rabbi! Og kysset ham.»

Mark 14:43-45

En av de tolv

Judas, en av de tolv. Hvordan ble han det? Ser vi i Lukasevangeliet (6:12-13) forstår vi at han var i flokken av disipler, mennesker som hadde et så nært forhold til Jesus at de fulgte ham. Det var mange som trodde på Jesus, de ville høre ham, de var grepet og dratt mot ham. Det var kvinner og menn, en stor flokk. Av disse valgte Jesus ut tolv menn som han også kalte apostler. En av dem var Judas Iskariot. Det begynte godt for ham også.

Hvordan kan det da ha seg at han blir en forræder? Hva har skjedd? Bibelen gir oss noen glimt inn i Judas sitt liv som forteller oss det. Det står i Johannesevangeliet (12:6): – Han var en tyv. Det var han som hadde kassen, og han tok av den. Har det noe å si for forholdet til Jesus, kunne han ikke være en like bra kristen for det? Nei, det er umulig! Deres misgjerninger skiller mellom dere og deres Gud, står det i Jesaja 59:2. Den har gjort skilsmisse, står det i en eldre oversettelse.

Og i Efeserbrevet (5:5) leser vi: «Ingen som driver hor eller lever i urenhet, heller ikke noen som er pengegrisk – han er jo en avgudsdyrker – har arv i Kristi og Guds rike».

Forførelsen

Den store faren og forførelsen ved synden er at det vi føler og opplever når vi synder, er med og former vårt syn og våre tanker.

Det føles godt å lyve når det vi sier er med å fremheve oss selv, eller dekker over skam og skyld. Det føles godt å bak-tale, å lyve og tale nedsettende om en person som vi har noe imot. Det føles godt når vi setter våre egne interesser foran andres, når egoismen får råde. Jeg, meg og meg selv. Det føles godt å stjele når det fører til at vi skaffer oss noe vi har lyst på, penger eller en gjenstand, noe som er til vår fordel.

Det var slik det begynte for Judas. Derfor ligger det så snublende nær å rettferdiggjøre uretten, forklare som rett for oss selv og andre det som er synd. Så fortsetter vi uten omvendelse, uten å legge det av, ja, uten å være oss det bevisst. Er det slik med oss, da er vi på vei til å bli skilt fra Jesus.

Her står Jesus i en flokk mennesker. Noen av dem var hans egne disipler, hans venner. Men noen var fiender, og blant dem Judas. Slik står de på hver sin side, høyre og venstre, forbannet eller velsignet, for tid og evighet – hvilket alvor!

Slik er det for oss alle. Vi er alle utsatt, svake og i fare. Finnes det et område i livet vårt hvor synd og urett er rettferdiggjort og skjult, unndratt lyset og omvendelsen? Det kan ha blitt til en skjult forherdelse fordi vi har sovnet inn. De syndige handlinger plager oss ikke, de lever i fred. Da er vi i samme forferdelige situasjon som Judas. Forherdet ved syndens svik (Heb 3:13).

Se hva som hadde skjedd med Judas! Han kunne kysse Jesus da han forrådte ham. Det var hån og forakt, ja triumf i dette kysset.

Det er rystende og grufullt at en disipler kan komme dit hen. Da han kysset ham, sa Jesus: «Venn, hvorfor er du her?» Det var ord i kjærlighet for å vekke ham til anger og omvendelse. Men de nådde ikke inn.

Forherdelsen

Noe hadde skjedd tidligere den kvelden. Vi leser om det i versene 18-21. Mens de satt til bords og spiste, sier Jesus til dem i stort alvor: «En av dere skal forråde meg». Det står i Johannesevangeliet (13:21) at han ble rystet i ånden. Han ble opprørt av sterke følelser med forferdelse, alvor og sorg. Det var Jesu reaksjon, mens Judas viste ikke noe tegn til at dette berørte ham. Ingen kunne merke noe slik at de forsto at det var han. Ja, det står i Matteusevangeliet (26:25) at Judas også sa: – Det er vel ikke meg? Så forherdet! Ingen anger til omvendelse, ingen bønn om redning, ingen sunn følelse av sorg og skrekk over det han hadde gjort og besluttet. Ingen sannhets erkjennelse, ingen evne til å angre og vende om.

Det var stengt for Jesus, åpent for djevelen, som før inn i ham og tok full kontroll over hans sjel og sinn, en følge av den forherdelsesprosessen som hadde foregått i ham.

Jesus skulle og måtte gå bort, lide og dø, for på den tredje dagen å stå opp igjen. Det var derfor han kom, bare slik kunne han bli vår frelser. Men allikevel hadde han som forrådte ham et eget ansvar for sitt liv og for sine handlinger. Det var ingen unnskyldning for Judas, at dette var noe som bare måtte skje. Det var ikke slik at Judas måtte gjøre dette for Jesu skyld. Judas gikk en vei som førte dit, det var frafallets vei, han ble forherdet ved syndens svik!

Ve det menneske som forråder Menneskesønnen! Følgene av det var så forferdelige at det hadde vært godt for ham selv om han aldri var født.

Slik har vi alle et ansvar for oss selv og vårt liv. Hvordan forholder vi oss til det som er synd i livet vårt? Vi må leve i lyset! Gud er lys, og vi må vandre i lyset, likesom han er i lyset.

Våk opp!

Det står i Efeserbrevet (5:14): «Derfor sier Skriften: Våk opp, du som sover! Stå opp fra de døde, og Kristus skal lyse for deg». Å våkne, er å komme til bevissthet, til sannhets erkjennelse om oss selv. Det er i Guds lys å få se det som er synd i livet vårt. Å stå opp, det er å vende om fra våre synder, vende om og bekjenne.

Da skal Jesus lyse for deg! Han lyser for oss, fordi «Jesu, hans Sønnens blod rensar oss fra all synd» (Joh 1:7), og i denne renselse skjer forløsningen, en

utfrielse fra vår skyld, og syndens lønn, som er døden. Han lyser for oss, for i forløsningen skjer det også en utfrielse. Vi blir frigjort fra å være syndens treller. Ikke slik at synden og kjødet blir tatt bort, heller ikke at vi blir herre over synden i livet vårt.

Jesus sier: «Får da Sønnen frigjort dere, da blir dere virkelig fri» (Joh 8:36). Det betyr at vi blir frigjort til å være hans. Han kan seire over syndens makt i livet

vårt, så vi ikke skal tjene synden. Vi kan ikke, men han kan.

Kristus skal lyse for deg! Det er et liv i lyset, med bekjennelse, renselse og utfrielse. Ikke som tre trinn mot en høyere åndelighet. Men alt dette er noe vi får leve i hver dag, samtidig. Det blir aldri slutt på at vi synder, men vi bekjenner og han renser. Vi blir aldri ferdig med synden i kjødet, men han utfri! Til vår frelse. Halleluja!

L&E

Nattverden av Carl Bloch (1876)

Jesus renser fra all synd

Av Marcus Söderberg

«Men det var noen menn som var blitt urene ved et lik, så de ikke kunne holde påske den dagen. Disse menn trådte samme dag fram for Moses og Aron, og de sa til ham: Vi er blitt urene ved et lik. Hvorfor skal vi bli nektet å bære fram Herrens offer til fastsatt tid sammen med de andre Israels barn?»

4 Mos 9:6-7

Det kom noen menn som var urene, men som ville holde påske tross sin urenhet. Moses vender seg til Herren og får dette svaret: «Tal til Israels barn og si: Om noen blant dere eller blant deres etterkommere er blitt urene ved et lik eller en lang reise, skal han likevel holde påske for Herren» (9:9-10).

Først skal vi merke oss at når Herren gir forskrifter om de ulike offer, så er det ikke bare til prestene, for at de skal vite hva de skal gjøre. Men han vil også at folket skal få høre om offerets betydning, om urenhet og rensing, om synd og nåde! «Tal til Israels barn!» Det var noe som skulle sies til *dem*.

For det andre, og det som ble slik til trøst for meg, er det svaret som disse urene stakkarene fikk: – Dersom noen blant dere er blitt urene (...), kan han likevel få delta i Herrens påskehøytid. Jeg får komme med min synd til det blod som renser fra all synd.

Martin Luther skriver om dette i katekismen, angående nattverden: – Jeg ville så gjerne være verdig, men jeg kom-

mer ikke på grunn av min verdighet, men alene på ditt ord, fordi du har befalt det og jeg gjerne vil være din disippel, men når det gjelder min verdighet får det siden bare gå som det kan!

Gud har innstiftet sine sakramenter for fattige, elendige mennesker, for dem som lengter etter nåde og syndenes forlatelse! Gud har gitt deg sine ord og sine løfter for at dommen skulle ramme Guds Lam i stedet for deg! Ja, han kaller deg, du urene og uverdige menneske, til renselse: «Kom og la oss gå i rette med hverandre, sier Herren. Om deres synder er som purpur, skal de bli hvite som snø, om de er som skarlagen, skal de bli som den hvite ull» (Jes 1:18).

Tenk så stort, at Gud for Jesu skyld vil ta imot deg, fortapte og fordømte menneske, slik at du blir et kongebarn, en Jesu medarving og bror av bare nåde! Men dette er ikke så enkelt å ta imot, for det er så lett at vi ser mer på oss selv enn på Kristi ord. For av naturen vil vi gjerne ha det slik at vi kan bygge på vår egen fortjeneste. Ja, det finnes også dem som holder påske på et falskt grunnlag, for de kommer ikke som syndere som har bruk for nåde. Mange tror at de er rene bare de tar imot nattverden på en høytidelig måte, ved å skikke seg vel og oppføre seg som gode kristne. Men de har ingen anger og heller ingen sann tro på Guds nåde som alene gir håp for saligheten. Om dem heter det i det samme kapittelet som innledningsversene er hentet fra: «Men den

som er ren og ikke er på reise og enda lar være å holde påske, han skal utryddes av sitt folk, fordi han ikke bar fram Herrens offer til fastsatt tid. Den mannen skal lide for sin synd» (4 Mos 9:13).

Det er bare disse to veiene som finnes: Enten å bekjenne sin urenhet og uverdighet og få alt av nåde, eller å beholde sin egen ære og så bli stilt innefor Guds fullkomne målestokk med sitt liv, og selv

svare for sin synd. Den siste fører til fortapelsen, selv om den kan se fin og from ut, ja også om det mennesket tror seg å være på himmelveien med all sin selvlagde kristendom! På den første veien går den som har mistet troen på sin egen kristendom og griper om Kristus alene.

Den troen holder, for Jesus, og bare Jesus, er den grunn som holder i liv og død.

L&E

«Jesus, takk at du betalte»

Av Ragnar Opstad

For ei tid sidan var det ein som spurde om eg ikkje kunne skriva ein song! Tanken bak det var vel at når eg skriv såpass mykje som eg gjer, kunne eg vel like godt skriva ein song! Den evna har eg aldri hatt, så eg tenkte ikkje noko meir på det.

Likevel, om det ikkje vart ein song, vart det heilt uventa eit vers! Det hadde seg slik at ei natt eg ikkje fekk sova og vart sitjande oppe, dukka ei sångstrofe opp i minnet:

«Gud når du til regnskap kaller».

Det viste seg å vera første strofa i songen på nr. 165 i Songboka som er skriven av av Magnus Brostrup Landstad.

Etter å ha lese gjennom han, vart det slik for meg at her mangla det eit vers! Ikkje fordi at songen berre hadde to vers, men fordi eg fekk ei kjensle av at her kunne vore sagt noko meir. Songen var på ein måte ikkje fullført. Eg tenkjer då mest på setninga: «Jesus, kom med dine summer, og min gjeld for meg betal!»

Eg fann skrivesaker for å prøva synleggjera for meg sjølv kva eg eigentleg sakna. Det enda med eit tredje vers i songen, som eg tek med til sist:

*Gud når du til regnskap kaller
meg for alt hva jeg har gjort,
finnes, akk, i hver en alder
livets ansvar tungt og stort.
Skyld og gjeld og synd og brøde,
mange, mange tusen pund!
Herre, hvordan kan jeg møte
frem for deg i regnskaps stund?*

*For din nådetrone faller
jeg med ydmyk anger ned,
ber og roper og påkaller:
Herre, ha tålmodighet!
Jesus, kom med dine summer,
og min gjeld for meg betal!
Frels min sjel fra evig kummer,
be meg inn i himlens sal!*

*Jesus, takk at du betalte
all min gjeld og synd og skam!
Hva du led jeg ei kan fatte,
det går over min forstand.
På ditt kors jeg ser deg lide.
All min synd ble gjort til din;
Derfor ble en fullbrakt frelse
helt og fullt blitt gjort til min!*

Gjer dette, så skal du leva!

Av Ragnar Opstad

«Og sjå, ein lovkuinnig stod fram og freista han og sa: Meister, kva skal eg gjera for å erva evig liv? Han sa til han: Kva står skrive i lova? Korleis les du? Han svara og sa: Du skal elska Herren din Gud av heile ditt hjarta og av heile di sjel og av all di kraft og av alt ditt vit, og nesten din som deg sjølv! Då sa han til han: Du svara rett. Gjer dette, så skal du leva! Men han ville rettferdiggjera seg sjølv ...»

Luk 10:25-29

Gjer dette, så skal du leva! Det same seier Herren til oss. Er det slik også med deg og meg at vi vil rettferdiggjera oss sjølv, slik som denne lovkuinnige? Eller meiner du at ingen kan oppfylle loven, så det treng ein ikkje bry seg med etter at ein har fått sett inn i evangeliet?

Alt Guds ord er til alle, til alle tider, og alt Guds ord skal forkynnast og etterlevast. Skal du koma inn i himmelen, så må du oppfylle loven, dei ti Guds bod. Du må vera slik loven krev.

Det er vår situasjon overfor Gud og hans heilage lov. Har du stått for Gud, naken, som den som ingen ting har å bidra med til di frelse? Ikkje eingong så mykje som eit fikenblad til å gøyma deg bak?

Carl Olof Rosenius fekk stor nåde til å peika på Guds veg ut av vår håplause situasjon som vi hadde kome i etter syndefallet. Ut frå Fil 3:9: «... ikkje med min rettferdighet, den som

er av loven, men med den som fås ved troen på Kristus ...», held han fram med det som er så rikt på trøyst:

«Paulus sier: En er død for alle, derfor er de alle døde. Da kan vi også si: Dersom *en* har oppfylt loven for alle, da har de alle oppfylt loven. Apostelen sier jo uttrykkelig at Kristus er født under loven. Kristus har oppfylt loven for alle. Vil jeg da være en kristen og på rette måten tro og ære Sønnen, må jeg bestemt si: Jeg har på fullkommen måte oppfylt loven. Jeg er helt skyldfri, visstnok ikke i meg selv, ikke i min egen person, men i min stedfortreder, Kristus. Jeg fortjente på timen å bli kastet ut i det ytterste mørke, hvis jeg ikke gjorde ham den ære for alt han led, at jeg regnet meg for å være fullkommen rettferdig i ham. Dette må jeg bekjenne og tro» (så langt Rosenius).

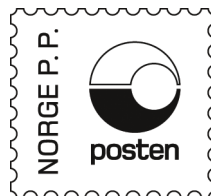
«Gjer dette, så skal du leva!» Gjennom vår stedfortreder har vi gjort nettopp det!

L&E

Endring av adresse

Husk å gi ekspedisjonen beskjed om adresseendring ved flytting!

Fredrik Heian,
Dalenvengen 732,
3160 Stokke.
Tlf. 901 94 758
E-post: fredrik_heian@hotmail.com

Returadresse:
Lov og Evangelium
Dalenvæien 732
3160 Stokke

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresse!

Korset taler fortsatt

Av Ingar Gangås

På vår reise langs landeveien mellom Bolivia til Peru (via Chile) fikk vi enda en gang anledning til å besøke kysten utenfor Tacna i Sør-Peru der misjonær Bjørn Stenberg omkom for snart 20 år siden. Han var bare 29 år gammel da han var med å reddet to ukjente peruanere fra drukningsdøden, men selv ble slått bevisstløs mot klippene av de kraftige brenningene. Misjonær Per Byrknes klarte så vidt å hente livløse Bjørn inn til land.

Det har vært flere drukningsulykker på samme plass og nå er det reist et kors der som minnesmerke.

Bjørn hadde vært i tjeneste for Misjonssambandet bare et par år da dette hendte, på 1. juledag i 1991. Denne dagen skulle han ha en utfukt ned til kysten sammen med de første medlemmene som var blitt tatt opp i menigheten like før. Bjørn kastet seg ut i bølgene da han hørte rop om hjelp fra to fremmede ungdommer. Begge ble berget, men han ble selv tatt av de store bølgene.

– Ennå snakker de nasjonale her ute

om det som skjedde, forteller «guide» og kjentmann, evangelist Ricardo Nuñez.

– På meg har det virket slik at jeg har kjent på et spesielt kall til å fortsette arbeidet her i Tacna, fortsatte Ricardo tankefull.

Kona, Anne Grete (min søster) reiste hjem til Norge med to små gutter og ventende en tredje. Bjørn fikk sin grav på Lund kirkegård på Moi i Rogaland.

